

Ireland

northern
ireland

Atlantic
ocean

Lifford

Monaghan

Sligo

Castlebar

Irish
sea

Galway

Dublin

Aran
islands

Wicklow

Limerick

Killarney

New Ross

Cork

Celtic sea

Familiereinie

1

Augustus 1900

Ergens in de Wicklow Mountains, Ierland

‘Zou ze al slapen?’

‘Dat moet onderhand wel, toch?’ fluisterde Brenn.

Verscholen achter de koeienstal, keek hij recht op het slaapkamerraam waar ruim een uur geleden de lichten waren gedoofd. Op het geluid van een enkele zieke stier na was het muisstil in en rondom de boerderij. De vrouw van Keagan, of nee, de weduwe van Keagan, leek te slapen.

‘Arme Rose,’ snikte zijn zus. ‘Wat hebben we in vredesnaam gedaan?’

‘Rustig nou, Erin,’ probeerde hij haar te kalmeren. ‘We zijn hier niet voor niets.’ Hij pakte een munt, het enige geldstuk dat hij bij zich had, uit zijn broekzak en hield die voor haar neus. ‘We zijn hier om het goed te maken, weet je nog?’

‘Goedmaken, Brenn?’ lachte ze ongemakkelijk. ‘Wat wij hebben gedaan valt niet meer goed te maken.’ Ze graaide in de zak van haar mantel. ‘We kunnen er nu alleen nog maar

voor zorgen dat het allemaal niet nóg erger wordt.'

Nog erger? dacht Brenn. Alsof de dood van hun broer al niet erg genoeg was.

Erin staarde naar het glimmende voorwerp tussen haar vingers. 'We hadden deze dingen al veel eerder moeten...' Ze sloeg haar ogen dicht. 'Je had ze gewoon nooit moeten maken, Brenn.'

Die opmerking sneed als een mes door zijn ziel. 'Dit is toch ook nooit mijn bedoeling geweest, Erin,' fluisterde hij gefrustreerd. Het kostte hem moeite om zijn stem op een laag volume te houden. 'Als ik had geweten dat dit het gevolg zou zijn, dan had ik ze nooit...'

Erin pakte zusterlijk zijn onderarm vast. 'Ik weet het, broertje, ik weet het. Ik wil ook absoluut niet beweren dat het alleen maar jouw schuld is. Integendeel juist. Je broers en ik zijn net zo goed fout geweest.'

Over die broers gesproken, dacht Brenn, terwijl hij de munt terug in zijn broekzak stopte, waar bleven Sean en Cillian eigenlijk? Dat ze vanmiddag niet op de afscheidsdienst aanwezig waren geweest, was hun goed recht. Maar nu zouden ze toch zeker wel komen?

'Ze zullen er zo wel zijn,' suste Erin, terwijl ze langzaam omhoogkwam van haar bankje. 'Wil jij anders even zitten?'

Al sinds hun kinderjaren veranderde zijn zus altijd in een moederfiguur wanneer iemand van de familie zich drukker maakte dan normaal.

'Dank je, Erin,' sloeg hij haar aanbod af. 'Blijf jij maar lekker zitten. Jij hebt er in jouw toestand ongetwijfeld meer behoefte aan dan ik.'

Hij wierp opnieuw een blik op het slaapkamerraam en ging daarna gehurkt tegen de zijgevel van de koeienstal zitten. Hij tuurde voor zich uit, draaide ondertussen wat

lange grassprietten om zijn vingers en voelde de rusteloosheid in zich groeien. Waar bleven ze nou?

Dankzij een vollemaan staken de contouren van de bergen duidelijk af tegen de heldere sterrenhemel. Een mooie nacht, na al net zo'n prachtige zomerse dag. De zon had fel geschenen vandaag en de heide op de Wicklow Mountains had schitterend in bloei gestaan. Een mooiere dag had zijn broer niet kunnen krijgen.

Samen met Erin was hij Keagan een laatste eer gaan bewijzen. Dat was het minste wat ze nog hadden kunnen doen. Rose had hen na afloop innig omhelsd en hartelijk bedankt voor hun komst.

'Ik ben zo dankbaar dat ik jullie nog heb,' had ze gesnotterd.

Ze moest eens weten, dacht Brenn. Het was juist dankzij hen, dat ze haar man...

'Daar is Cillian,' verhief Erin zachtjes maar tegelijkertijd opgelucht haar stem.

Aan het eind van de laan kwam een man hun kant op lopen. Het was te donker om hem aan zijn uiterlijk te kunnen herkennen, maar het was het zelfverzekerde loopje waaraan Brenn kon zien dat het inderdaad hun twee jaar oudere broer was, die hun tegemoetkwam. Eenmaal dichterbij, stak hij zijn hand naar hem omhoog. Cillian gaf een seintje terug, stapte van het stoffige pad af en liep hun kant op.

'Brenn,' knikte hij sober. Erin werd vervolgens met een knuffel en een kus op haar wang iets minder afstandelijk begroet.

'Hoe gaat het, zus?'

Erin haalde haar schouders op. 'Tja,' zuchtte ze. 'Wat zal ik zeggen? Niet zo heel best, om eerlijk te zijn.'

Cillian wreef broederlijk over haar rug. 'Ik snap het,

meid.’ Daarna wendde hij zich tot Brenn.

‘Was het mooi vanmiddag?’

Brenn knikte. ‘Het was een waardig afscheid.’

‘Een waardig afscheid?’ grinnikte Cillian. ‘Dat zal vast.’

Erin keek verschrokken zijn kant op. ‘Wat bedoel je daarmee?’

‘Ach, kom op,’ zei Cillian lacherig. ‘Ik vind het vreselijk wat er gebeurd is, hoor, maar laten we nou niet doen alsof we onze dierbaarste persoon verloren hebben.’

Dit belooft niet veel goeds, dacht Brenn. ‘Je bent nog wel van plan om te doen wat we hebben afgesproken, toch?’

Cillian toverde een leren mapje tevoorschijn en haalde er een muntstuk uit. ‘Tuurlijk houd ik me aan onze afspraak, broertje. Wat wij hier komen doen, heeft wat mij betreft helemaal niets met onze broer te maken.’

‘Niets met onze broer te maken?’ reageerde Erin boos. ‘Het heeft álles met onze broer te maken. Het is dankzij ons...’

‘Dat hij dood is?’ vroeg Cillian. ‘Zou kunnen, ja. Maar zeker weten doen we dat niet, toch?’

Erin zweeg en ook Brenn had geen zin in een discussie. Hun broer keek blijkbaar heel anders tegen de gebeurtenissen van afgelopen maand aan en dat was best. Zolang hij maar zou doen wat hij had beloofd.

‘Wat ik bedoelde,’ ging Cillian op kalme toon verder. ‘Al had Keagan nog wel geleefd, dan had ik hier ook gewoon gestaan. Echt, jullie hebben mijn woord. Ik zal jullie braaf volgen straks.’

Hij liet het muntstuk speels tussen zijn vingers glijden. ‘Al is het wel met spijt in mijn hart.’

‘Spijt?’ vroeg Brenn.

‘Ja, natuurlijk,’ antwoordde Cillian. ‘Dankzij dit dingetje ben ik eindelijk wie ik altijd al heb willen zijn.’

‘Egoïst,’ mompelde Erin.

‘Egoïst?!’ Cillian wees naar haar buik. ‘Ben jij niet eindelijk zwanger, Erin? Hoelang heb je daar niet op moeten wachten?’ Zijn blik verschoof naar Brenn. ‘En jouw smederij heeft volgens mij ook nooit eerder zo goed gelopen als de afgelopen maand, broertje. Dus wie is hier nou de egoïst?’

‘Besef je ook wat het anderen gekost heeft?’ vroeg Erin streng.

‘Luister eens,’ reageerde Cillian fel. ‘Is het echt zo erg dat wij nu een keer degenen zijn die wat voorstellen? Vroeger waren wij niemand, weet je nog? Of zijn jullie dat misschien alweer vergeten?’

Hun ouders, Kate en Desmond O’Reilley, hadden er nooit een geheim van gemaakt hoe zij over hun kinderen dachten. Waar Brenn maar als een simpel jongetje werd beschouwd, was Erin enkel goed genoeg voor de hulp in het huishouden. Cillian was niets meer dan een vreselijk opstandig joch en Sean... Wel, Sean kon al helemaal niets.

Voor Kate en Desmond was er maar één kind dat er in hun ogen echt toe deed. Hun eerstgeborene, Keagan, was al van begin af aan hun lievelingetje. Dat zou nooit veranderen. Alle aandacht ging naar hem, alle complimentjes waren voor hem. Ook hun vaders trots, een succesvol boerenbedrijf, ging uiteindelijk naar Keagan. Natuurlijk had hun broer niet zelf gekozen voor die positie binnen het gezin, maar hij deed zelf geen enkele moeite om zijn broers en zusje erbij te betrekken. Integendeel zelfs. De rest leek het zelf maar uit te moeten zoeken.

Was het frustrerend om te zien hoe Keagan alles zo makkelijk voor elkaar kreeg, terwijl de rest zoveel harder hun best moest doen?

Ja!

Was het oneerlijk dat hun oudste broer alles zomaar in de schoot geworpen kreeg?

Natuurlijk was dat oneerlijk!

Het was dus niet meer dan logisch dat daar iets aan gedaan moest worden, en uiteindelijk was het Brenn die met een plan was gekomen. Een bijzonder plan...

Tijdens zijn opleiding tot smid had hij niet alleen maar geleerd om gereedschap te maken. Zijn oude leermeester had hem destijds nog veel meer bijgebracht. Kunsten uit een lang vergeten tijd. Iets wat op het eerste gezicht heel onschuldig leek, maar uiteindelijk extreem gevaarlijk was gebleken.

‘Wij hebben helemaal niets fout gedaan,’ zei Cillian streng.

‘Jammer dat je er zo over denkt, Cillian.’ Erin deed geen moeite om de ergernis in haar stem te verbergen.

‘Maak je toch eens niet zo druk om wat ik denk, zus. Ik ben hier nu toch? Zegt dat niet genoeg?’ Hij keek om zich heen. ‘Als ik jullie was, dan zou ik me meer zorgen maken over Sean.’

Door het overlijden van Keagan was Sean nu automatisch de oudste van hun vieren. Sean was blind geboren, maar daardoor was zijn gehoor uitstekend ontwikkeld. Hij bespeelde de banjo als geen ander en zong daar vaak bij. Op de zeldzame momenten dat hij ergens in de buurt een podium kreeg, was hij gelukkig. Maar het grootste deel van zijn leven, vooral wanneer hij zo afhankelijk was van anderen, was hij dat niet. Sean was regelmatig depressief en voelde zich bedrogen door het leven. Totdat er twee weken geleden ineens een wonder gebeurde. Sean was wakker geworden, had zijn ogen geopend, en voor het eerst in zijn leven had hij de wereld om hem heen kunnen bewonderen.

‘Sean komt heus wel,’ zei Brenn zeker. Al durfde hij niet toe te geven dat hij toch wel twijfelde.

‘Nu hij zijn zicht terug heeft, zou hij in ieder geval geen moeite meer moeten hebben om de weg naar de boerderij te vinden.’

Brenn en zijn zus keken elkaar met een geïrriteerde blik aan.

‘Hoe zou het toch komen,’ ging Cillian spottend door, ‘dat onze lieve Sean weer kan zien? Ik bedoel, al die doktoren... Allemaal stonden ze voor een raadsel.’

Brenn hoefde hem niet aan te kijken om te weten dat Cillian zijn pretogen op hem had gericht.

‘Wat zal hij dankbaar zijn voor die wonderbaarlijke genezing. Ik denk dat hij...’

‘Ben je nu klaar?!’ onderbrak Brenn hem geërgerd. Hij schrok van het volume van zijn eigen stem en wierp een vlugge blik op het slaapkamerraam. Gelukkig bleef het donker.

‘We weten allemaal waarom Sean niet meer blind is,’ richtte hij zich weer tot Cillian. ‘En we weten ook allemaal hoe jij de nieuwe burgemeester van Wicklow bent geworden. Maar jij weet net zo goed als ik welke prijs we daarvoor betaald hebben.’

Een maand geleden hadden ze, buiten Keagans weten om, bij Sean thuis afgesproken. Brenn had iets ongekends gesmeed wat hij graag met zijn broers en zus wilde delen. Die avond hadden ze allemaal een speciale munt van hem gekregen. Uiteraard had hij er voor zichzelf ook eentje gemaakt en nog geen dag later was het al begonnen...

Brenns simpele smederijtje, dat al jarenlang niet lekker liep, werd ineens overspoeld met serieuze opdrachten. Hij had zelfs mensen in dienst moeten nemen om alles te kunnen verwerken. Maar terwijl bij hem het geld binnen-

stroomde, werd in diezelfde week Keagans boerderij getroffen door een vreemde ziekte onder de koeien.

Zeven dagen later werd Cillian verkozen tot nieuwe burgemeester van de stad. Keagans boerderij balanceerde ondertussen op de rand van de afgrond.

Weer een week later was er het fantastische nieuws over Sean, maar diezelfde middag hoorden ze dat Keagan ziek was geworden. Ongeneeslijk ziek, en er was geen dokter die daar een verklaring voor had kunnen geven.

Tot slot was Erin er zes dagen geleden achter gekomen dat ze in verwachting was. Keagan overleed vlak daarna... Brenns jaloezie, maar ook die van zijn broers en zus, had een vreselijke wending genomen.

‘Puur toeval,’ bitste Cillian nuchter.

Brenn begreep er niets meer van. ‘Als je het toch niet gelooft,’ vroeg hij, ‘waarom ben je dan in hemelsnaam hierheen gekomen?’

‘Ik geloof dat jij geen troep voor ons gemaakt hebt, Brenn,’ snauwde Cillian fel. Hij stopte zijn muntstuk terug in het leren mapje, dat hij vervolgens in zijn jaszak opborg. ‘Ik geloof echt wel dat jouw – hoe zal ik het noemen – talisman? Dat die mij een beetje geholpen heeft met mijn carrière, ja. We zijn en blijven Iers, hè. Maar je moet bij mij niet aankomen met vreemde of gevaarlijke bijverschijnselen.’

‘Want die geloof je niet?’ vroeg Brenn. ‘Of wil je die niet geloven?’

Cillian zweeg.

‘Ik vraag het je nog een keer,’ zei Brenn. ‘Waarom ben je hierheen gekomen als je niet gelooft in het bijeffect?’

Cillian bleef stil.

‘Wil je het eigenlijk wel doen?’

‘Weet je, Brenn?’ Cillian sloeg defensief zijn armen over

elkaar. 'Je zou het van mij misschien als laatste verwachten, maar het raakt mij als ik zie dat mijn kleine broertje zich zo schuldig voelt.' Hij klopte met zijn hand op zijn jaszak. 'Dat ding dat we van jou gekregen hebben...' Cillian schudde zijn hoofd. 'Ik heb het nu toch niet meer nodig. Ik was hier vanavond naartoe gekomen met de bedoeling om dat schuldgevoel bij je weg te nemen. Maar nu je het mij zo recht op de man af vraagt, begin ik inderdaad te twijfelen of ik dat echt wel wil.'

'Of je wát wel wilt?' klonk ineens een stem achter hen.

'Sean!' riep Brenn opgelucht. 'Je bent er!' Zonder dat ze hem opgemerkt hadden, had hun broer zich bij hen gevoegd.

'Cillian heeft besloten zich niet meer aan onze afspraak te houden.'

'Hoezo dat ineens?' reageerde Sean geschrokken.

'Ho eens even,' reageerde Cillian zwaaiend met zijn wijsvinger. 'Ik heb helemaal niet gezegd dat ik me niet meer aan de afspraak wil houden, Brenn. Dat zijn jouw woorden. Ik zei dat ik twijfelde. Dat is iets heel anders.' Hij keek hem streng, of misschien zelfs wat beledigd aan. 'Maar laten we nou maar snel doen waarvoor we gekomen zijn, voordat ik me straks wél bedenken.'

Een verdwaalde wolk nestelde zich voor de maan, en heel even werden de Wicklow Mountains in duisternis gehuld. Brenn had echter geen licht nodig om te weten dat hij door drie personen afwachtend aan werd gestaard. Hij had dit een maand geleden in gang gezet, dus moest hij dit nu ook laten eindigen.

Voor de tweede keer pakte hij zijn muntstuk erbij. Hij staarde naar het ronde stukje metaal dat daar zo onschuldig in het midden van zijn handpalm lag.

'Je leek me weinig kwaad te kunnen,' mompelde hij. 'Nu

weet ik wel beter.' Hij strekte zijn arm. 'Erin, mag ik die van jou, alsjeblieft?'

Erin kwam van haar bankje, zette een paar stappen in zijn richting en legde haar munt naast die van hem.

'Cillian, Sean... Mag ik ook die van jullie terug?'

Zonder enige aarzeling staken zijn beide broers de hand in hun jaszak om hun munt te pakken. Tenminste, dat dacht Brenn...